

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

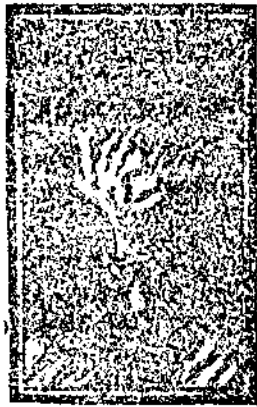
Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.
RAV. ISKRA, Organ der Kommun. Arbeiter-Partei Bulgariens.

Organ of the Bulgarian Communist Workers' Party.

Organe du Partii Ouvrier Communiste de Bulgarie.

АБОНАМЕНТ: 10 броя — 10 лв., 20 броя — 20 лв., 40 броя — 40 лв., Един брой — 1 лв. Двоен брой — 2 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиев, ул. 25 линия № 2 — Варна
 Adresse: Sch. Dikidjiss, 25 linia № 2 — Warna (Bulgarien)

Едно поражение, след едно упорита борба, струва много повече, по своето революционно значение, от една лесно завършена победа. Пораженията на Париж през 1848 г. и на Виена през октомври с. г. направиха, на вероятно, много повече за да революционизират народния дух в тези два града, отколкото победите в февруари и март.

(Из „Революция и контр-решия“, от К. М.)

Проява и задачи на Първия интернационал.

Основането на Първия интернационал биде предшествувано от катастрофално завършената революция от 1848 г. Цели 16 години на поражение, затишие и отстъпление, от страна на работническата класа, от една страна, и пълна офанзива на буржуазната класа, от друга, делят появата му от въпросната пропаднала революция. Той се формира в 1864 г.

Революцията от 1848 г. биде последвана от един строг терористически полицейски режим, който унищожи повидимому политическата и синдикална организация и проява на пролетариата почти в всички страни. Едва в края на 60-те години отново се подигна революционната работническа вълна. В резултат на последната се прояви Първият интернационал. Неговият духовен баща беше Маркс.

Първият революционен освободителен опит на малочисления и слабо още организиран пролетариат в Франция, Германия и Англия от 1848 г. биде смазан в кръв. Обаче, той смел пример остана решително да изпълва и определя пряките цели и класовата задача на останалите малко революционни работници от тия страни, особено от първите две: Маркс и неговите сподвижници считаха, че пропадането на този опит на пролетариата се дължи не само на неговата малочисленост и слаба политическа и економическа организация, но и главно на това, че неговите освободителни усилия не са обединени в интернационален мащаб, в една централистична международна политическа организация. Това обославя появата на Първия интернационал.

Революционният пролетарски опит от 1848 г. биде основата и изпълваше целото съдържание на Първия интернационал. Маркс беше най-мощният идеолог и инспиратор на това негово основно положение. Вторият такъв опит биде Парижката комуна от 1871 г. Пълт и кръв на това становище, главните дейци на този интернационал, на чело с Маркса, беха през целия си живот *незаконни и вечно изгнание*.

От органическата консеквенция на този първи революционен опит на пролетариата, Първият интернационал въздигна до неговия уставни положения следните ръководни и принципиални становища: *че освобождението на работническата класа трябва да бъде извоювано от самата работническа класа, че освобождението на работническата класа не е борба за класови привилегии и монополи, но за равни права и задължения и за унищожение на класовото господство; че икономическото подчинение на работника под присвоителя на средствата на производството, т. е. на източниците за живота, лежи в основата на робството в всичките му форми — на обществената мизерия, на духовното измъчение и политическата независимост; че вследствие на това икономическото освобождение на работническата класа е великата крайна цел, на която трябва да бъде подчинено, като средство, всеко политическо движение*.

От тия статутни положения стават ясни какви са били задачите на Първия интернационал. Първата и най-главната негова задача е била: да внуши и затвърди в съзнанието на наемната работническа класа, че тя не може да очаква своето осво-

бождение нито от едрата, нито от дребната буржуазия и нейната радикална и карьеристическа интелегенция, освен *само от себе си*. Втората не по-маловажна негова задача е била да установи, че работническата класа, изхождайки от нейното истинско социално положение на наемници, не може да стои върху почвата на частната собственост, защото тя не притежава такава, и следователно нейната борба за освобождение не е борба за класови привилегии и монополи, а за *равни права и задължения и главно за унищожение на всеко класово господство*. Третата му пък задача е била да констатира недвусмислено и нагледно пред лицето на самата работническа класа, че *всеко подчинение и политическа зависимост на пролетариата произхожда от съществуването на частната собственост и следващото от нея лично или кооперативно притежание на средствата на производството*. Изхождайки от последното стояще над всички други основно положение на днешното буржуазно общество, последната и най-съществена задача на Първия интернационал била да издигне за най-велика и крайна цел на работническата класа — *икономическото и освобождение, което може да стане само чрез премахването на частната собственост*. За тази цел той препоръчваше да се използва, като средство, всеко политическо движение.

Очевидно е, че Първият интернационал, начело с Маркса, препоръчваше да се използва *всяко политическо движение*, като средство, не за постигането на някаква демократическа економическа или политическа реформа, а за единствената най-велика и крайна цел — *икономическото освобождение на работническата класа*. Демократическите реформи не само не водят към премахването на частната собственост и економическото освобождение на пролетариата, но напротив, те имат за цел и задача да ги затвърдят и увековечат. Това е работата на демократията.

Първият интернационал взема за най-ефикасно средство и за изходен пункт на освобождението на работническата класа нейните революционни опити от 1847 и 1871 години, т. е. *революцията*. Всяко политическо движение трябва да бъде използвано в смисъл — да се разшири, задълбочи и доведе до последната. Революцията в интернационален мащаб беше неговата основна и желана класова задача.

В онова време най-индустриална страна в Европа беше Англия. Тук беше най-силно работническото движение. И тук само имаше сравнително по-голяма пролетарска партия, която обхващаше големи части от работническата класа, принадлежащи към *чартизма*. Почти единствено на тая главна партия се крепеше Първия интернационал. Настъпила политическа реакция след Парижката комуна почти във всички страни унищожи отново надигналото се шо-годе политическо революционно движение на пролетариата. Неколкурираната в това време от никоя страна английска индустрия позволи на Англия да въведе една по-износна на пръв поглед за английския пролетариат економическа и политическа демокрация. Последните отбиха надигналото се политическо революционно пролетарско движение и го отпратиха в единствено из-

востия за английската буржуазия улей само на синдикалната, на *икономическата борба за временни подобрения*. Така бързо изчезна *чартизма* и политическото движение на пролетариата в Англия. В развитите страни се действаше против политическото пролетарско движение с демокрацията. В по-малко развитите — с кървавата диктатура. А в някои страни — с едното и другото.

Тази реакция постави на дневен ред всред партиите, дружествата и отделните лица на Първия интернационал въпроса: *чрез буржуазната демокрация ли към пролетарската революция или чрез последната към пролетарската демокрация*. Първият път води към отдалечаването и пълното отричане на крайната цел на интернационала, на комунизма. Вторият води направо към техната цел. Маркс до последните дни на своя страдалчески живот поддържа с всички сили и стоеше върху почвата само на втория път.

Под тежестта на сравнителната численост и организационна слабост, политическата реакция и демокрацията в развитите страни, и в горещата борба и спор в тогавашните партии и отделни дейци: *за демокрация ли или пролетарска революция* — изчезна Първият интернационал.

Така *възкръсва в края на 80 и началото на 90-те години буржуазната демокрация и диктатура над пролетарската революция, демокрация и диктатура*.

Едно илюзия умира.

Когато в 1917 год. буржуазната руска интелегенция с помоща на пролетариата и при ръководството на Ленина свали правителството на Керенски за да унищожи и последните остатъци от царския режим и чрез бързо сключения мир с немския империализъм да помогне за економическото възстановяване на Русия; тогава водителите на руското революционно движение не разбраха, че резултатът от усилията ще бъде не пролетарската съветска сила, а буржуазно-капиталистическата. Царска Русия с камшик в ръце пазеше грижливо влшебния сън, в който като приказничната спяща хубавица, спеше индустриална Русия. Нейните земства се задоволяваха само с събирането на данъци от селените и с преследването на революционната буржуазия и пролетариата. Започналата се в 1905 год. буржуазна революция извоюва придобивки за индустриалните работници, но не и за крепостните дребни селяни. От 1905 год. до начална всесветската война само чуждестранния едр индустриален капитал можа да си прокара път в Русия. Капиталистическият глад на буржуазията остана неутолен.

Световната война даде освобождение на дребните селяни от крепостничеството им. Големите землевладения с инвентаря и многочислените им пристройки бяха разделени на селените от съв. правителство. С тази мярка се яви същинския характер на буржуазната революция. Благополучието, което съветск. правителство бе обещало на индустриалния пролетариат, неможеше да се реализира. Утоленият глад за земя на дребните селяни и явилата се с него непрекъсната възстановяваща дейност, бидоха подкрепени от съвсем „нормални“ и безогледни капиталистически стремежи за печалби,

като веднаж събудени, трябваше да бъдат наситени.

Съветското правителство, на терория комунистическо, блъскано от руските дребни селяни и блокирано от влшния свят, трябваше да смеси малко реформислични лекарства към своята уж радикална метода на лечение.

Русия нямаше такъв класосъзнателен и силен индустриален пролетариат, с помощта на когото тя можеше да предприеме своето изграждане. Престъпленията от вековния режим на царския камшик искаха отмящение. Нукжно беше, независимо дали се искаше, или не, да се дадат на индустриалния капитал уверения за неговото безпрепятствено развитие, каквото той бе по-искал. Политическото ръководство на миропомазания от съветското правителство, III интернационал се състои от рецепти за оживяването на една демократична себязнама, която те поднасят на интернационалните си групи подправена като комунистическа класова бойна политика, тя обаче добре се проявява като рецепта за подмладяване на капитала, когото Русия смята за животорен свой извор. Последният конгрес на III интернационал ни сочи поразителна ясност сгромоляването на реформистичната политика в комунистическата партия, която Москва предписа на секциите от III интернационал. Главният инспиратор на политиката в III интернационал е кателерията с Русия капитализъм. Най-добре се характеризира все по-голямото нахлуване на социалдемократическия дух в руската комунистическа партия от мотивите за променяне на програмата в Р. К. П., които съветският пълномощник Бухарин дава в в. „Известия“. Той говори:

„Економическият живот на съветска Русия се засилва, но това възраждане става посредством засилването на социалистически форми, посредством измъгането на дребнобуржуазни и буржуазни капиталистически форми. Явява се опасността да бъдат задушени от едно още по-силно порастване на частнокапиталистическите економически реформи, порастване, предизвикано от разцеплението на единия до сега блок от работници и селяни. Тази опасност не ни застрашава неправилно още сега, тя обаче съществува. Затова закрепването на блока трябва да бъде на дневния наред, както и редица економически въпроси на конгреса трябва да бъдат разглеждани от тази гледна точка. Нашата програма, в общата си конкретна част е вече както се вижда остаряла. Тя не засяга нищо от новата ни економическа политика. Живота изпревари тази програма. Същото се отнася и до нейния коментър, „Азбуката на комунизма.“ И той е остарел, както и програмата. Ние имаме нужда от един официален документ, който трябва да бъде дело на предстоящия конгрес.

Бухариновото изменяване на програмата, това е ликвидацията на III-я интернационал. Руските пролетарии и без това малцинство, ще бъдат привързани с една социалистическа програма за дребната буржуазия и за буржуазните дребни селяни. Това е типичен отзвук на буржуазното съзнаване силата си, което ръководи съветското правителство. Програмата основа на комунистическата работническа партия — пропагандиране на антипарламен-

тарстическата класова борба против капиталисти и неговите дребно-буржуазни опори — се поддържа от една, макар и малка част руски пролетария вече цяла година; основите на организацията са поставени. Конгреса на Руската К. П. ще се справи окончателно с „остарелите“ илюзии, които имат руските пролетарии към продължаването на съветската система, отдавна станала само мантия на дребната буржуазия в III-я интернационал. Дали производствените организации като организационна основа за теорията на Раб. К. П. ще се проявят в борбата против едрия индустриален капитализъм в Русия, ще зависи от това, кога ще избухне пролетарската революция в западна Европа. Руските синдикати, също както и западно европейските си събратия са негодни за класова борба, целия да струполи един борящ се капитализъм, на подобие на Западно-европейския.

Изв-ка на Г. Р. К. П.
Работн. Комунист. Вестник.

Импералистическо вжидице.

Наложения на света, Версалски мирен договор на Англо-французкия империализъм, не без интерес за себе си и благото и тържеството на капиталистическото господство е включил и клаузи за международното „покровителство на труда“. Вжидице основа на тия договорни клаузи е и създадено „Международно Бюро на труда“ от самите империалисти, председател на което е назначен всеизвестния социалпредател Алберт Тома. Англо-французко-белгийските империалисти, съзавяйки тия клаузи и това бюро, разбира се, ни най-малко са мислили за доброто на работниците, па и на ония от „целия свет“ или ония на победените народи. Тъкмо обратно, репарационите товари говорят, за това, че империалистите превъзходно са разбирали, че без една система на разюздана, потогонна и гладна експлоатация те репарации не могат да получат, нито могат да създадат за своите капитали условия на благоприятна конкуренция. Целта на победителския империализъм безусловно е съвсем друга — иначе и не може да бъде.

Англо-френските империалисти са се ржководили от свои чисто капиталистически интереси. Първо с тези клаузи, и това бюро, те искат да популяризират нахалния наложен мирен договор среди широките пролетарски маси, които да привлечат на своя страна за защита на мирния договор. Второ да създадат в победените страни условия, при които победения империализъм в своето стремление да се възсздаде чрез крайна експлоатация, и империалистически методи, да срещне в лицето на собствените си работници защитници на Версайския мир и неговата неприкосновеност. И трето да даде в ръцете на своите империалистически агенти провокатори амстердамски и международни социал предатели план и методи за заблуждение на международния пролетарият в полза на Версайския мир.

Всеки съзнателен и в България работник трябва това да запомни добре, защото и у нас не липсват агенти на англо-французкия империализъм, които работят под командата на Алберт Тома и неговите кржавни миротворци.

Българските Версалци, това са у нас тъй наречените широки социалисти, испитани социал предатели, най-ревностен в средата на които е г-н Пастухов бивш полицейски министър, под командата на черните фелдфебели на французките окупационни войски.

Нашите оржжия.

„Око за око — жб за жб“.

Само слепците не виждат, че буржуазията е труп, който се разлага. Нима не чувствувате как лошо мирише, как ужасно вони? Идиотизираните тесняшки мозаки не могат да схванат, не могат да разберат тази ясна и толкова проста истина. Те още вярват, нещастниците, че това положение се още не е безнадежно. Буржуазията за тях е бол-

ник, който ако не е към оздравяване, поне е към подобрене. Те изтржпват пред мисълта, че тя може да стане и да размаха своя бич. Те изпадат в лудост, когато тя само помръдне някой свой мускул... Веднага се отказват от революционната си фразеология. Всички в бясен вой зарелават: „Ний сме легална партия. Ний почитаме буржуазните закони. Ний сме парламентаристи. Отказваме се от революцията защото няма условия. Ний сме за кооперациите, за окръжните и общински съвети. Ний стоим на почвата на легализма и се борим в рамките на закона. Ний, ний сме всичко, но не и хора на революцията“.

Е добре, мезавци! Ще ви смъкнем маските. Ще ви съблечем пурпурната мантия на комунизма. Тогава работника — не еснафи, малоимотни и дребни буржуа — ще ви види във вашата голога, ще ви презре и за награда ще получите хрчката му. Останал сам ще се отржси от вашата тиня. Ще отржси даже и прахта от обущата си и така чист ще чуе спасителния глас на левия революционен комунизъм, идящ из гърдите на многомиллионните западни работници-пролетарци. Той е категоричен, ясен и смел. Западният работник е минал през огъня на много възстания. Той милион пъти е осжждан бит, и разтрелван. Той е разбрал действително на оржжията и фалша на останалите средства. Парламент, окръжни и общински съвети, легална борба, стачки това са думи за него без съдържание. Те са институти за реформи, а той е против тях. Поддържат ги ония, които мислят, че буржуазията се още нещо може да даде, защото за тях се още живее. За него, истинския революционер-работник, целта е една: завладяването власта и вждоряване диктатурата му. Средствата към тази цел тоже са един. Борбата, активната борба с всички средства — нелегална — антизаконна. Никаква милост над класовия противник. Никакво отклонение от прямата задача.

Оржжията с които господства буржуазията над пролетарията трябва да бъдат изтржпнати из нейните ръце и насочени срещу нея.

Борба с карабина, парабел, бомбата и ножа! Бюлетината е опиум. Тя сладко опоява и отклонява от прямата цел. Тя е горчива заблуда — магла пред погледа на пролетарията.

Ето средствата за борба, оржжията с които оперира революционера-пролетарец. Неговия път е един от смелата акция — към пълната социална революция. Девиза му в кржавата и неравна, но слава класова борба за неговото окончателно освобождение за счуване веригите на капитала е един: „Око за око — жб за жб“.

ВЖИШЕН ПРЕГЛЕД.

ГЕРМАНИЯ.

Исканията на Рейско-Ваствалските фабрични съвети — най-новия коз на Германските тесняци срещу правителството на Кундо за докопването до власта под сепката на Еберта, с която след това да се превземе отвжтр, мирно, без жертви и без „провокации“ и на почвата на закона, републиката — сж в по-големата си част чисто економически и по нищо не се различават от тия на прартията и синдикалния сжюз на Шайдемана. Тъж се обяснява и предложението за „единния фронт“. В тях няма нито помен от искания за работнич. съвети и революция, защото според тях условията не били наизреци. Ще трябва сигурно тия условия да узречт под слънцето на тесняците, когато по всичките правила на „класовата“ борба се настъпят конституционно (законно, с право!) на власта.

Нашите германски другари чрез своят орган „Зов за борба“ най-вещо и леко успеха да смъкнат маската на тия школуващи демагози в Германия.

Многошумната международна конференция на II, 2^{1/2} и III предателски интернационали, която Рейско-Ветфалските фабрични съвети свикват за 17 март т. г. в Койлон, била забранена от началника на англ. окупационни войски там. Безсилното на-

III-я интернационал и данданията на германските тесняци лжснаха в всичката си голога, тъй както те се подчинили на това нареждане за забрана на конфрденцията в Кйюли.

Германското работничество все повече и повече се отвращава от тия нови общоделци и скоро ще ги запрати набоклука като една непотребна вещ и остави генералите без войска.

Италия. Терора над работническата класа е засилен след обединението на фашистите с националистите. Фашистите преследват целата работническа класа, а не само секцията на III интернационал, както тенденциозно предава „Работн. в-к“ за да заблуждава своите „верни“.

Англия. Секцията на III по ред Социалпредателски интернационал от Москва — английската „комунистическа“ партия, е поискала да бъде приета в Лейбър Парти. Пак „презнимане“ на крепостите отвжтр без жертви. Нещастни и наивни английски тесняци!

Русия. Всеруския синдикален съвет е отпуснал 2 милиарда марки, а миньорския сжюз — 55 милиона марки, като помощ на стачкуващите по заповед на буржуазното правителство в Германия, миньори в Рур, които не образуват никакви работнически съвети за вжвждинето на революцията в Германия.

Другари работници, направете си сами заключението и за едните и за другите: и за несжзнателните работници — организирани и неорганизиранни — които вместо да вжршат делото на революцията, водят мирни стачки за парче хляб и за другите — социалпредателите от Москва — интелектуалните виновници за робското положение на работническата класа в Германия, която те убиха чрез „революционния“ парламентаризъм и „единния“ фронт.

Англия. Според англ. вестници в средата на либералите (Асквит и Лойд Джордж) и консерваторите имало силно течение за влизане в редовни връзки от страна на англ. правителство с Русия. Английската буржуазия знае как да доолитоми и вкара окончателно в руслото на капиталистическите отношения болшевишка Русия.

Политически преглед.

Тесняците — дружбашки оржжия. В „Работнически вестник“ брой 213 от 6 т. м. тесняците членове на парламентарната изпитателна комисия дават ум и, следователно, коз на дружбашите по котерийната им борба с блока относно „народния“ сжд решен с референдума от 19.XI 922 год. Нещастни оржжия на дружбашкото правителство.

Анционния комитет на чиновниците, воден от тесняците е бил изгонен от министра на финансите в време на една негова просия пред дружбашкият министер според в. „Служжаш“.

Такава е участва на резолюционерите тесняшки вжжпипаници, които имат робски души за да благоговят и се молят пред силните. Позор!

Корнак базирган не няр не зарар. Централният комитет на тесносоциалистическата котерия, за да направи поведение пред македонствуващите по повод убийството в Дупница дава декларация в брой 210 на „Р. В.“ от 2 т. м. в която казва: „К. П. не се намесва в вжтрешните борби на разните организации на емиграцията от Македония, Тракия и Добруджа.“

Жалки вжжжжрачи! когато сте на тесно хитрувате като българските абаджии в турско време; щом властта ви менажира произнасяте стихотворни протести, вдигате празен шум до небесата и демагогствувате по всички геометрически посоки.

Внесеният с котерийна сметка „закон за сждене и пр.“ водилите двете войни се е гласувал и от тесняшката парламентарна група. Хем „народен“ хем „дружбашки“ сжд! като че ли дружбашкият не е „народен“ сжд. Интересно е да се знае какъв е тоя народен сжд в буржуазната джржава! Наверно тесняшки

ерзац като „Революционен“ парламентаризъм.

Българския парламент Народно-то събтание е растурено и са назначени вече нови избори. Неговото растуране показва, че от неговата дейност не са доволни ни властующата дружбашина чнето покорно оржжие в своето болшинство от земеделци и „комунисти“ бе то, нито опозиционните буржуазни котерии. Туй е то флиментата на парламентаризма и буржуазния демократизъм, когато и самата буржуазия се отвржчава от тях. Но не по-малко от друг път буржуазията и дребната буржуазия ще развее мухлясалите и истжркани свои котерийни знамена на котерийни борби и сред шума, подкупа, насилията и лжжата ще се старят да увлекжт пролетарията още един път в своите води, за да продължат своето кжрваво потисничество в България.

Нека българския пролетарият престане да диша с дребно-буржуазните и буржуазни дробове; нека скжса той нервите си с болезнените нерви на буржуазията, и да не се поддава ни на буржуазните тревоги ни радости. Той трябва да гледа на всички буржуазни психологически преживевания с своето пролетарско спокойствие и революционно хладнокржвие.

Чрез парламентаризма буржуазията кове все нови и нови окови от данжци, ангарии, глоби и експлоатация за пролетарията. И в името на това утре дребната буржуазия от средата на дружбаша, тесни „комунисти“ широки социалисти и пр. ще призове пролетарията с своето участие в буржуазните избори участие да санкционира и им признае право.

Пролетарията трябва да се готви да посрещне новото преобличане на господствующия парламент с достойнство:

Долу парламентаризма. Да живее революцията!

Работник, който не чете „Работническа Искра“, единствения пролетарски вестник, на здрава мислж; той трябва да прегжлтва чрез всичката останала преса и печат, боржуазната и дребнобуржуазна отрова на своето класово съзнание.

Дописки.

с. Ново-село, Троянско.

След дълги, кржави сражения, (разбирай избор, ураджийства) начело с изпитаните си и „обгорели“ в огъня на революционните барикади вождове, Новоселския пролетариат почти поразя противника си и завладя първата му позиция! — Зер, гордо се развива „Червеното“ знаме над „комуната“. Пжж за щурмовете до „крайна“ победа, както „др-те“ се изразяват, трябвават по-други бойни оржжия (не вече червени бюлетини), за което св нужни грошове. И комуни. ор-ция да събере някоя грош за целта, дава вечеринка под сянката на „Учит. ор-ция“ неутрална, да не би се исплашила почитаемата публика от „червеното тесняшкo име“. Даде се Толстоевия „Кржвия Спиртовар“, пиеса избрана с „оглед“ и „тенденция“, да подигне „комуни. съзнание“ и „Револ. пара“ на селенията. А че пиесата печели симпатии и абонати на отчетата — тъй като от нея се разбира ясно, какво спирта е изобретение на дяволите, а тем чумата им е дядо поп с тамян в черква, и че пиесата маскира действителната причина на алкохолизма в съвременния общ. порядък — пред това, „др-те“ тесняци не мигват.

Чешит са и театр. сили: 2-3 сарп тесняци, толкова кескин блокари, общоделец, земеделец, па и друга без идейна сволоч. Ама ще кажете: „Тесняците се разцелували с кржвните си противници!“ — Нищо... — Утре „комуната“ и без туй си знае работата; пжж и, като не сметнем честите наздравии между им по байрами и имени дни на едните и другите, това е само сега, само една вечер (?)

Пжж най-после „др-те“ тесняци нали са за нящо като „единен фронт“!